

ΧΩΡΙΣ ΣΥΝΟΡΑ

ΞΕΓΥΜΝΩΝΟΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΑΛΕΞΙΑ...

Η ΣΤΑΣΗ ΑΥΤΗ ΕΔΩΣΕ ΣΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΜΙΑ

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΜΟΡΦΗ, ΜΙΑ ΑΝΩΤΕΡΗ

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ,

ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΑΥΘΕΝΤΙΚΩΝ ΕΡΓΩΝ ΤΕΧΝΗΣ

ΑΥΤΗ Η ΛΕΤΤΡΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΠΡΟΞΕΝΕΙ

ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΘΕΑΜΑΤΟΣ. Η ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΤΗΣ ΑΠΟΔΟΧΗ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΥΣ ΘΑ

ΠΡΟΚΑΛΕΣΕΙ ΑΝΕΠΑΝΟΡΘΩΤΑ ΡΗΓΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΑΣΤΙΚΗ

ΗΘΙΚΗ ΠΟΥ ΔΕΧΕΤΑΙ ΤΟ ΞΕΓΥΜΝΩΜΑ ΜΟΝΟ ΣΤΙΣ

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ ΟΤΑΝ

ΑΛΥΣΣΑΣΜΕΝΑ ΤΟ ΑΡΝΗΤΑΙ ΣΤΗ ΖΩΗ

ΟΛΙΚΗ ΑΡΝΗΣΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ

Στις 10 Οκτώβρη 1992, συνελήφθη για δεύτερη φορά ο αναρχικός ολικός αρνητής στράτευσης Νίκος Μαζιώτης, μετά από εξακρίβωση στοιχείων και στις 12/10 μεταφέρθηκε στις στρατιωτικές φυλακές Παύλου Μελά στη Θεσ/νίκη. Ο Νίκος Μαζιώτης είχε συλληφθεί για πρώτη φορά στις 15 Μαΐου του 1991, κρατήθηκε επί τέσσερις μήνες και δικάστηκε γι' ανυποταξία στις 16 Σεπτέμβρη του ίδιου χρόνου, όπου καταδικάστηκε σ' ένα χρόνο φυλάκιση.

Δεδομένου ότι η στάση του για το στρατό δεν άλλαξε και η άρνηση του να υπηρετήσει στο στρατό, ο οποίος αποτελεί θεσμοθετημένο όργανο βίας της άρχουσας τάξης και διαιωνίζει την καπιταλιστική κυριαρχική κοινωνία συνεχίζεται, η απόφαση του στρατοδικείου, είχε στόχο της να παρατείνει την ομηρία του η οποία με την εκ νέου σύλληψη του περνάει σε μια καινούρια φάση.

Εδώ θα πρέπει να επισημάνουμε ότι ο Μαζιώτης διώκεται για τον ίδιο ακριβώς λόγο που είχε διωχθεί την προηγούμενη φορά, πράγμα που καταδεικνύει ότι προκειμένου να παταχθεί μια συγκεκριμένη στάση αντίθεσης στο στρατό και στο κράτος, οι στρατοδίκες παραβαίνουν τους ίδιους τους νόμους, εφευρίσκοντας τεχνάσματα για να τον παραπέμψουν τώρα για λιποταξία (ενώ ο Μαζιώτης ποτέ δεν εντάχθηκε στο στρατό ώστε να ευσταθεί κάτι τέτοιο).

- Σε μια περίοδο όπου η καταστολή των κοινωνικών αντιστάσεων έχει πάρει χαρακτήρα συνολικής επίθεσης του κράτους απέναντι στην κοινωνία.

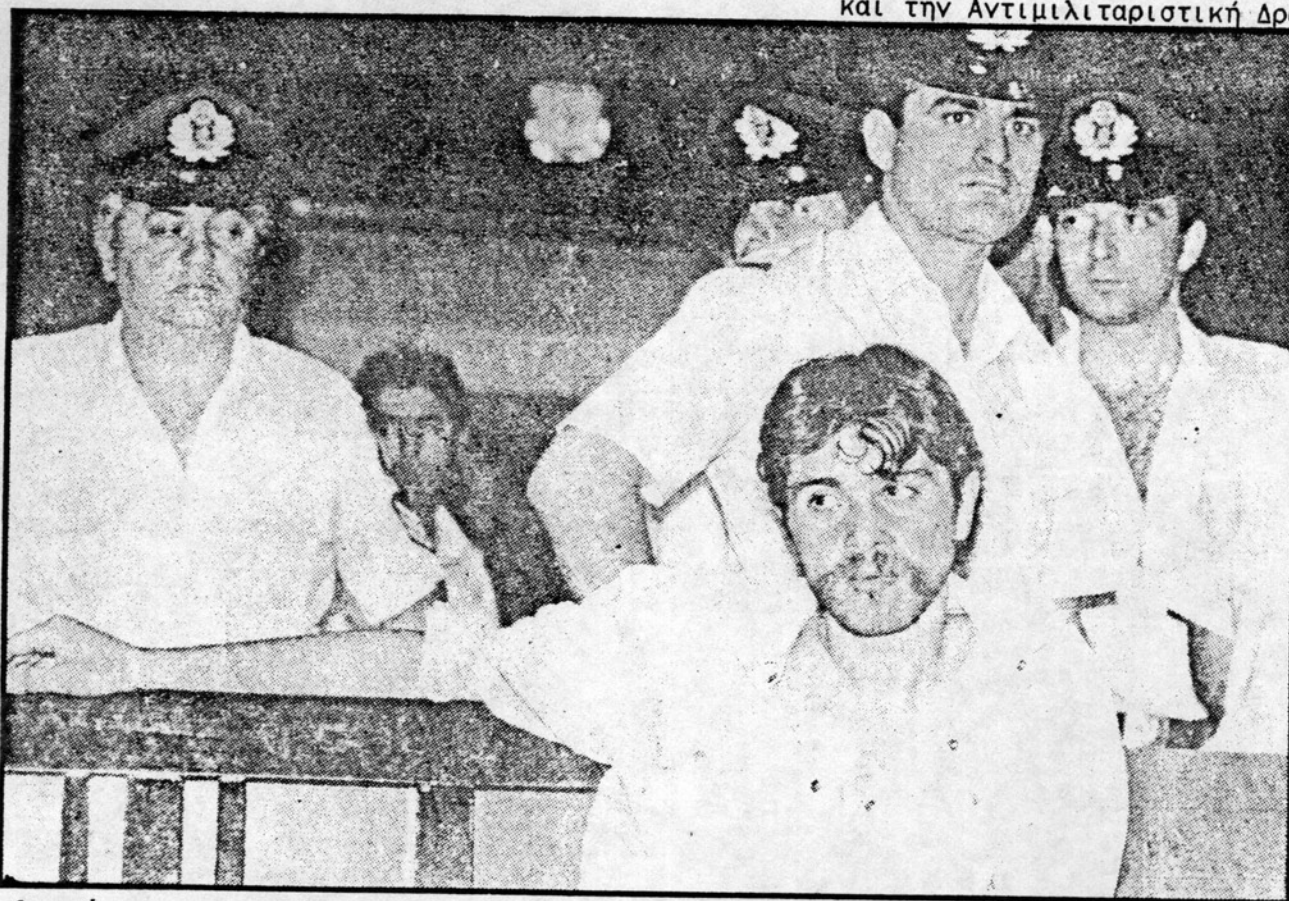
- Σε μια περίοδο όπου οι εθνικισμοί γίνονται οι καθοριστικοί διαμορφωτές του παγκόσμιου χάρτη και οι στρατοί διεκπεραιώνουν με σφαγές τα συμφέροντα των καπιταλιστών.

- Σε μια περίοδο όπου η Ελλάδα όχι μόνο ασκεί επεκτατική πολιτική απέναντι στα Σκόπια και στην Αλβανία, αλλά συμμετέχει ενεργά στον πόλεμο της Γιουγκοσλαβίας με τη συμμετοχή της στο εμπόλεμο

...η ολική άρνηση στράτευσης παραμένει μια ανυποχώρητη και αδιαπραγμάτευτη πολιτική πρακτική απέναντι στο κράτος και στο στρατό.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΟΛΙΚΟ ΑΡΝΗΤΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ ΝΙΚΟ ΜΑΖΙΩΤΗ

Πρωτοβουλία για την Ολική Άρνηση Στράτευσης
και την Αντιμιλιταριστική Δράση

«Αρνούμαι το καθεστώς σας», ήταν οι τελευταίες λέξεις της απολογίας του Νίκου Μαζιώτη

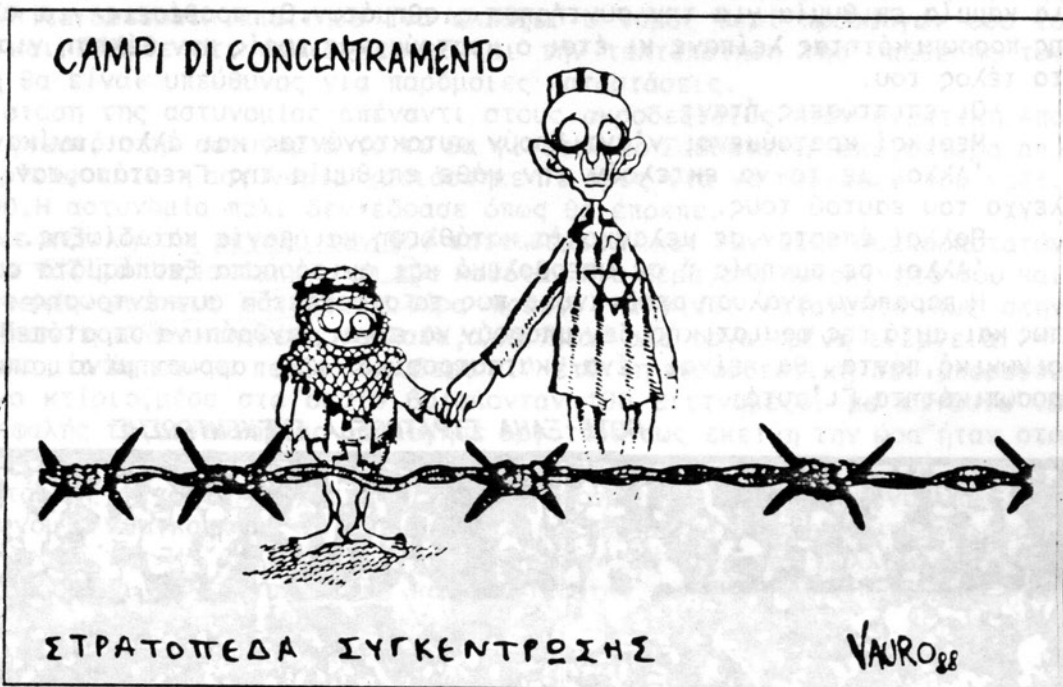
ΠΟΤΕ ΞΑΝΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ

Κείμενο του INTERIM N° 201,9 Ιουλίου 1992.

"Το στρατόπεδο δεν πρέπει να φαίνεται φιλόξενο, αλλά να εκφοβίζει δήθεν πρόσφυγες". Γι αυτό και οι αναγκαστικές μακροχρόνιες παραμονές, ο υποχρεωτικός έλεγχος εισόδου και προορισμού εξόδου.

Παρά τους υπολογισμούς του 1983 που έλεγαν πως η στέγαση των προσφύγων σε διαμερίσματα θα ήταν κατά το 1/3 φθηνότερη από τα στρατόπεδα αυτά δεν καταργούνται. Με βάση αυτό το θέμα, θα κάνουμε μία περιγραφή της κατάστασης των στρατοπέδων πριν 50 χρόνια στη Γερμανία.

Η τότε κατάσταση δεν συγκρίνεται με σήμερα, αλλά οι μέθοδοι και οι επιπτώσεις στους ανθρώπους είναι ίδιες. Με βάση την ανάλυση του ψυχιά-

τρού Bruno Bettelheim που βρισκόταν τα έτη 1938 και 1939 στα στρατόπεδα συγκέντρωσης Dachau και Buchenwald, η λειτουργία των κανονικών στρατοπέδων συγκέντρωσης¹ ήταν η εξής: Να τρομοκρατείται ο λαός και να ελέγχεται η σκέψη και η δράση του καθένα. Ο φόβος για τα στρατόπεδα συγκέντρωσης έπρεπε να εκφοβίζει το λαό αποτρέποντας την αντίσταση.

Η προσωπικότητα των φυλακισμένων έπρεπε να σπάσει. Με άλλα λόγια ήθελαν να τους κάνουν μία υπάκουη μάζα, χωρίς ατομικότητα, χωρίς καμία ευκαιρία για ομαδική αντίσταση.

Τα μέσα για να επιτευχθούν τα παραπάνω ήταν η λιγοστή τροφή, η έλλειψη ιατρικής περίθαλψης, η βαριά σωματική δουλειά και οι κακοποιήσεις. Το κάθε λεπτό του κρατούμενου ήταν προγραμματισμένο και αυστηρά ελεγμένο. Επίσης δεν τους επέτρεπαν να δουν επισκέπτες και ιερείς. Κανείς δεν ήξερε γιατί τον κρατούσαν και πότε θ' αποφυλακιστεί. Με την υπάρχουσα κατάσταση οι κρατούμενοι έπρεπε να προσαρμοστούν όσο πιο γρήγορα γινόταν.

Πιο αναλυτικά: Η συνεχής αλλαγή από την μία ομάδα εργασίας στην άλλη, έκανε τη δημιουργία σχέσεων και φιλίας αδύνατη. Ο κρατούμενος έπρεπε να είναι μόνος του.

Η αλληλεγγύη μεταξύ τους αποτρεπόταν με το να τιμωρείται όλη η ομάδα όταν κάποιος έκανε κάτι ή όταν ήθελε να προστεθεί ή να βοηθήσει κάποιον που τον κακομετεχειρίζονταν. Έτσι δημιουργόνταν αποστροφή ενάντια σ' αυτόν που ήθελε να βοηθήσει. Μ' αυτό τον τρόπο αποτρεπόταν κάθε αντίσταση και αλληλεγγύη. Στόχος αυτής της μεθόδου ήταν η πλήρης εξάρτηση των κρατούμενων από τη διάθεση των φυλάκων. Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης ήταν επίσης και ένα πείραμα για την καταπίεση όλης της κοινωνίας. Για να πετύχουν αυτή την δουλοπρέπεια χρησιμοποιούσαν μία σειρά από μέτρα απέναντι στους κρατούμενους.

Υποχρέωναν τους κρατούμενους να ταπεινώνονται μόνοι τους βρίζοντας τους εαυτούς τους και τους συγγενείς τους. Με το να μην μπορούν να αντισταθούν σ' αυτή την κακοποίηση, κάταστροφαν τη νοημοσύνη του ενήλικα, κατεβαίνοντας στο επίπεδο του παιδιού. Αυτή η κατάσταση ενισχυόταν με τη διαταγή να ρωτάει ο κρατούμενος πριν πάει στην τουαλέτα. Για να πάει έπρεπε πρώτα να ρωτήσει τον φύλακα κι' αυτός την απέρριπτε ή την δεχόταν. Μ' αυτό τον τρόπο

¹ Όχι των στρατοπέδων εξόντωσης

οι κρατούμενοι έμοιαζαν όλο και πιο πολύ παιδιά, που κοιτάζουν μόνο το παρόν, ανίκανοι να σχεδιάσουν το μέλλον, ανίκανοι να δημιουργήσουν σταθερές σχέσεις. Η παρακμή ήταν τέτοια, ώστε και πρώην πολιτικοποιημένοι και ευαίσθητοι άνθρωποι αποδεχόντουσαν τους τρόπους συμπεριφοράς αυτών που τους φύλαγαν, δηλαδή των SS, φτάνοντας στο σημείο να τους αντιπροσοπεύουν. Αυτό φαινόταν στην βία ενάντια στους συγκρατούμενούς τους που ήταν ίδια με την βία των SS. Με την δράση των SS και τον αγώνα για επιβίωση, τους στερούσαν κάθε αυτοσεβασμό. Κλέβανε από τον κρατούμενο την αυτονομία του διαλύοντας την προσωπικότητά του. Αυτή η διάλυση γινόταν στην εσωτερική ζωή του καθένα, όσο και σε σχέση με τους συνανθρώπους του. Έτσι δεν υπήρχε πια καμμία επιθυμία για την συντήρηση αισθημάτων. Οι προθέσεις για ολοκληρωτική επιβίωση της προσωπικότητας λείπανε κι έτσι ο κρατούμενος χωρίς την θέληση για επιβίωση ήταν κοντά στο τέλος του.

Οι επιπτώσεις ήταν:

Μερικοί κρατούμενοι ν'αντιδρούν αυτοκτονώντας και άλλοι, ανίκανοι, δεν έτρωγαν.

Άλλοι με το να εκτελούν την κάθε επιθυμία της Γκεστάπο, σαν να είχαν χάσει κάθε έλεγχο του εαυτού τους.

Πολλοί έπεφταν σε μελαγχολία, κατάθλιψη και μανία καταδίωξης.

Άλλοι σε αμνησία ή σε υπερβολικά και ανισόρροπα ξεσπάσματα συναισθημάτων.

Η παραπάνω ανάλυση αποδिकνύει πως τα στρατόπεδα συγκέντρωσης στη σημερινή Γερμανία όπως και αυτά της φασιστικής, δεν μπορούν να είναι "ανθρώπινα" στρατόπεδα. Είτε πολιτικό, είτε κοινωνικό, πάντα θα είναι ένα καταστροφικό και αρρωστημένο αποτέλεσμα πάνω στην προσωπικότητα. Γι' αυτό:

ΠΟΤΕ ΞΑΝΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ

ROSTOCK

Από το Σάββατο 22/8 το κεντρικό σημείο στέγασης προσφύγων στο Rostock (Ανατολική Γερμανία), δέχονταν επιθέσεις από φασίστες. Μέχρι και τα Μ.Μ.Ε. μιλάγανε για τις πιο μεγάλες φασαρίες ενάντια σε αλλοδαπούς στην ενωμένη Γερμανία. Όπως και στο Hoyerswolda και Mannheim οι Νεοναζί είχαν τους πολίτες μαζί τους. "Μα κάτι πρέπει να γίνει τέλος πάντων" ακουγόταν. Ο λαός ζητάει μία δυναμική λύση και οι φασίστες τη δίνουν, ενώ η κυβέρνηση δείχνει μία γενική κατανόηση.

Η μη ελεγχόμενη ροή προσφύγων στο Rostock ήταν η τελική αφορμή. Η πρόεδρος της Ομοσπονδιακής βουλής Rita Sussmuth απαίτησε "να αλλάξει ο νόμος περί προσφύγων όσο το συντομότερο γίνεται" και δήλωσε ότι όποιος εμποδίζει την τακτοποίηση της υπόθεσης των προσφύγων, στην τελική θα είναι υπεύθυνος για παρόμοιες καταστάσεις.

Μεταξύ άλλων η στάση της αστυνομίας απέναντι στους ακροδεξιούς ήταν ανεκτική. Από την Τετάρτη 18/8 ήταν γνωστό στην αστυνομία το τι θα γινόταν το Σαββατοκύριακο, ύστερα από ανώνυμο τηλεφώνημα. Πα' όλα αυτά η αστυνομία χρειάστηκε 13 ώρες για να ησυχάσει 150 ναζί. Το άλλο βράδυ ήταν 500. Η αστυνομία πάλι δεν έδρασε όπως θα έπρεπε.

Την Δευτέρα έγινε αντιληπτός μεταξύ των 600 επιτιθέμενων και των 3000 συμπαραστατών ένα γνωστό "κεφάλι" των ναζί, ο Christian Worch που καθόταν πιο πέρα, στο αυτοκίνητό του και έδινε με ασύρματο εντολές για τις επιθέσεις. Τώρα πρέπει να γίνει κατανοητό πως στην περίπτωση αυτή δεν έδρασε η αγανακτησμένη νεολαία, αλλά ήταν μία οργανωμένη ενέργεια.

Την Τρίτη η αστυνομία άφησε το πεδίο ελεύθερο κι' έτσι η πυροσβεστική δεν μπορούσε να σβήσει το φλεγόμενο κτίριο, μέσα στο οποίο βρίσκονταν 100 Βιετναμέζοι με κίνδυνο να καούν ζωντανοί. Ο επικεφαλής της αστυνομίας ομολόγησε αργότερα πως εκείνη την ώρα ήταν στο σπίτι του.

Τη νύχτα της Τετάρτης γινόταν μάχη μεταξύ 1200 νεοναζί και 1600 αστυνομικών. Τις επόμενες νύχτες η αστυνομία αναγκάστηκε να επέμβει μια και άρχισαν να ακούγονται διάφορα σχόλια σχετικά με τη στάση της. Η "καινούργια" μέθοδος ήταν να γίνονται συλλήψεις (πολύ "καινούργια", όλη την εβδομάδα δεν το σκέφτηκε κανείς!). Όταν το Σάββατο οργανώθηκε μία αντιφασιστική πορεία ξαφνικά βρέθηκαν 3000 αστυνομικοί μεταξύ των οποίων και S.E.K.² Πριν αρχίσει η πορεία συνελήφθησαν 90 ακροαριστεροί "ταραχοποιοί".

ΠΟΙΑ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΡΕ;

Μετά το τέλος των πρόσφατων απεργιακών κινητοποιήσεων, επαναφέρεται το θέμα της τρομοκρατίας, σαν όπλο της εξουσίας απέναντι στους τρομοκρατημένους υπηκόους της.

Η ολοκληρωτική επίθεση του Κεφαλαίου στους εργαζομένους, που επιβάλλει το Μάαστριχτ -μέσα από την άγρια λεηλασία του εισοδήματος τους και την βίαιη αναδιάρθρωση των εργασιακών σχέσεων - δεν μπορεί παρά να οδηγήσει σε γενικευμένη δυσaréσκεια και ανεξέλεγκτες αντιδράσεις. Όταν αυτές οι αντιδράσεις ξεπερνούν τα όρια της αστικής νομιμότητας και τους όρους του (πολιτικού και συνδικαλιστικού) παιχνιδιού, έρχεται η καταστολή - δεξί χέρι του εκσυγχρονισμού - να ασκήσει την τρομοκρατική της εξουσία.

Εκτός από τα ΜΑΤ και τους δικαστές, η Καταστολή θα χρησιμοποιήσει την τρομοκρατία του θεάματος για να επιτεθεί στην εργατική τάξη. Απεργοί που παραλύουν την οικονομία και την κυκλοφορία των εμπορευμάτων, διαδηλωτές που επιτίθενται στους φορείς της εξουσίας (πολιτικούς, μπάτσους, φασίστες), οποιοσδήποτε αντιδρά έμπρακτα στην καταπάτηση των δικαιωμάτων του, βαφτίζεται αλήτης, τραμπούκος, εγκάθετος και στο τέλος τρομοκράτης. Η εξουσία αναγορεύοντας τα όργανα της σε εκφραστές του μέσου πολίτη, νομιμοποιεί τον εαυτό της να ασκήσει τη νόμιμη τρομοκρατία της.

Το επόμενο βήμα είναι η "ανακάλυψη" των αυθεντικών "τρομοκρατών". Ο λαός πρέπει να αποπροσανατολιστεί από τα πραγματικά του προβλήματα και η πραγματική τρομοκρατία του Κράτους να ξεχαστεί. Αλλη μια κακοστημένη σκευωρία, στοχεύει στην εύρεση του εξιλαστήριου θύματος από το χώρο που περισσότερο συνειδητά αντιπαράθεται στην Κρατική Τρομοκρατία -

² Τα Γερμανικά Ε.Κ.Α.Μ.

γι' αυτό και την υφίσταται.

Παράλληλα, ένα χρόνο πριν τις εκλογές η Ν.Δ. παίζει το τελευταίο της χαρτί: την επίδειξη της "εξάρθρωσης" της "για-όλα-τα-δεινά-του-τόπου-υπεύθυνης" 17Ν. Σ' αυτή τη διαδικασία δικαιώματα και ελευθερίες από χρόνια κατακτημένα, βίαια καταργούνται. Η δικαιοσύνη δεν κρίνεται, μόνο κρίνει χωρίς να δίνει λογαριασμό σε κανένα. Οι αθώοι θεωρούνται ένοχοι μέχρι αποδείξεως του εναντίον. Το ίδιο ένοχοι θεωρούνται και όσοι τους υπερασπίζονται. Τα μόνα δικαιώματα που πρέπει να προστατευτούν είναι αυτά των αποδεδειγμένα ενόχων για τους χιλιάδες θανάτους από εργατικά ατυχήματα, ηρωίνη, αυτοκίνητα, μόλυνση κλπ.

Μπροστά στα μάτια μας, έκπληκτη η κοινή γνώμη καλείται να επιλέξει ανάμεσα στην ενοχή και την αθωότητα "πρόκειμένου να τους αφαιρεθεί ακόμα αποτελεσματικότερα η δυνατότητα να έχουν γνώμη για την ολότητα" (Βανεγκέμ). Αυτό σημαίνει πως η εμπλοκή στο δίλλημα αν ο αναρχικός Σκυφτούλης είναι ή όχι μέλος ένοπλης οργάνωσης, μας υποχρεώνει χωρίς να το καταλαβαίνουμε, να εμπλακούμε στο παιχνίδι του θεάματος της τρομοκρατίας. Κι αυτό το παιχνίδι μας μετατρέπει σε ασφαείς συζητητές, ερευνητές ή εμπειρογνώμονες

περί υποθέσεων ξένων προς την πρακτική μας, ενώ ταυτόχρονα μας αφαιρείται ύπουλα το δικαίωμα να θεωρούμε σαν μόνους τρομοκράτες τους Υπάλληλους του Κράτους.

Το να κρίνουμε λοιπόν μια πρακτική ξένη προς τους κοινωνικούς αγώνες είναι έργο των πληρωμένων δημοσιογράφων. Αλλωστε όταν το εξεγερμένο προλεταριάτο, αποφασίσει και αναγκαστεί να πάρει τα όπλα για να ξεκαθαρίσει την κοινωνία από τους επιβήτορες της δεν θα έχει την ανάγκη ούτε διαμεσολαβητών ούτε απολογητών της πρακτικής του. Αντίθετα θα είναι το αποτέλεσμα της οξυμένης Ταξικής Παλης και επιλογή του ίδιου του Προλεταριάτου.

Είναι ξεκάθαρη η προσπάθεια των κατασταλτικών μηχανισμών να επιβληθούν σαν άκριτοι θεσμοφύλακες-δεσμοφύλακες της κοινωνίας. Να αυτοκαθιερωθούν μέσα από εφαρμογές του Γερμανικού και Ιταλικού μοντέλου (τρομονόμοι με ωμές και συνοπτικές διαδικασίες) σε ψυχρούς εκτελεστές όσων βαπτίζουν τρομοκράτες. Είναι τέλος αυτονόητο πως μέσα από την απόπειρα εξόντωσης του αναρχικού Σκυφτούλη δοκιμάζεται (σε προχωρημένο στάδιο πια) η ικανότητα του Κράτους να εξοντώνει τους πιο επικίνδυνους αντιπάλους του βασιζόμενο στην αδράνεια της κοινωνίας. Και όσο εμείς, στατικά θα παραμένουμε απλοί θεατές τέτοιων μεθοδεύσεων, απλά θα περιμένουμε τον επόμενο που θ' αρπάξει ο κλοιός της καταστολής που ολοένα σφίγγει γύρω μας.

HOMO UNIVERSALIS

Anti Racist Action

Αποσπάσματα συνέντευξης της Jonna μέλος της ομάδας ARA, στο Profane Existance.

Η ARA ΚΑΙ Η ΒΙΑ:

Joel: Η άποψη της ARA για τη βία είναι συζητήσιμη. Γιατί η ARA είναι υπέρ της βίας και πια είναι η ανάγκη για βία;

Jonna: Γιατί πιστεύουμε ότι οι άνθρωποι πρέπει να επιζούν και για να επιζήσουμε χρειάζεται να υπερασπίσουμε τους εαυτούς μας και να πολεμήσουμε, να φτιάξουμε χώρους όπου να μπορούμε να αναπνεύσουμε να ζήσουμε και να δημιουργήσουμε. Αυτό συχνά σημαίνει να χτυπάς και να διώχνεις ανθρώπους έξω από το δικό σου χώρο ή και άλλων ανθρώπων που δεν μπορούν να το

καταφέρουν μόνοι τους για την ώρα. Νομίζω ο λόγος που αυτή η άποψη είναι συζητήσιμη είναι γιατί είναι αποτελεσματική σαν μία τακτική συνδιασμένη με άλλες. Δεν πιστεύω πως το να χτυπάς τους Ναζί είναι η μόνη αντιρατσιστική τακτική μα είναι ωστόσο καλή και έχουμε δει να επιτυγχάνει. Επίσης νομίζω πως πολλοί λευκοί φιλεύθεροι που μιλούν για ειρηνισμό μπορούν να είναι άνετα και ρατσιστές ή σεξιστές, εξαιτίας της δύναμης που η λευκή μεσαία τάξη κατέχει. Ίσως ποτέ να μην βρέθηκαν σε σωματική άμυνα αλλά μία γυναίκα που δέχεται επίθεση απόπειρας βιασμού στο δρόμο τι πρέπει να κάνει; Να πέσει κάτω; Όχι, θα παλέψει.

Νομίζω πως η μη βίαια προσέγγιση δεν είναι ρεαλιστική. Δεν επιτυγχάνει. Μπορούμε να δούμε ιστορικά τα ένοπλα και ειρηνιστικά κινήματα και τότε θα διαπιστώσουμε τι είναι πραγματικά αποτελεσματικό ή όχι. Μιλάμε για ανατροπή ενός συστήματος και χρειάζεται μία πραγματικά μεγάλη ένοπλη επανάσταση. Ετσι πρέπει να αρχίσουμε από κάπου.

Joel: Νομίζεις πως η στάση της ARA απέναντι στη βία βοηθάει στη συνδιαλλαγή με τον κόσμο;

Joanna: Υποθέτω πως εξαρτάται σε ποιον κόσμο αναφέρεσαι. Είναι ενδιαφέρον πως οι προοδευτικοί, ριζοσπαστικοί, φιλελεύθεροι μας φοβούνται και δεν παίρνουν στα σοβαρά την πολιτική μας. Μπορεί να μας αγνοούν λόγω των τακτικών μας ή γιατί νομίζουν πως δεν σκεφτόμαστε τα λάθη μας. Αλλά υπάρχουν άνθρωποι που ξέρουν ότι αυτό είναι το σωστό γιατί είναι υποχρεωμένοι για όλη τους τη ζωή να αντιμετωπίζουν το ρατσισμό.

Joel: Σαν ποιους;

Joanna: Όπως αυτούς που είναι στο δρόμο. Φτωχοί όλων των διαφορετικών χρωμάτων, γυναίκες.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ:

Joanna: Ο λόγος των φασιστών κηρύττει, προτρέπει σε γενοκτονία και μίσος, δεν πρόκειται για ελευθερία ή φιλελευθερισμό αλλά για δολοφονίες ανθρώπων, εξάρτηση αυτών και διαιώνιση της ιεραρχίας. Το είδος της ελευθερίας του λόγου που θέλουν είναι η δύναμη και δεν νομίζω πως αφήνοντάς τους να μιλήσουν πρόκειται να δημιουργηθεί ελευθερία λόγου για τον καθένα. Οι άνθρωποι που καλούν τους φασίστες να μιλήσουν στο ραδιόφωνο ή αλλού θα 'πρεπε να τους κοπανήσουν και να μην τους επιτρέπεται κάτι τέτοιο.

Joel: Και για τους σεξιστές;

Joanna: Πιστεύω ότι ούτε αυτούς θα πρέπει να τους αφήνουμε να μιλούν.

Joel: Ναι αλλά αυτό φιμώνει το 99.9% της Αμερικής.

Joanna: Πρέπει να αρχίσει κανείς από κάπου. Δεν είναι ρεαλιστικό να νομίζεις πως μπορείς να φιμώσεις την βιομηχανία του πορνό. Αλλά αυτό που μπορούμε να κάνουμε είναι να ενθαρρύνουμε τους άνδρες να οργανωθούν μαζί για να παλέψουν ενάντια στο σεξισμό ώστε οι σεξιστές να νοιώσουν υπόλογοι γι' αυτό που είναι.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΒΙΑ:

Joel: Νομίζεις ότι η στάση του ARA απέναντι στη βία σε εξαιρεί κατά κάποιον τρόπο, γιατί είσαι γυναίκα;

Jonna: Σε καμμία περίπτωση. Νομίζω πως δίνει δύναμη στις γυναίκες να ελέγχουν την φυσική τους κατάσταση και να είναι σε θέση να δημιουργούν χώρο για τον εαυτό τους. Οι γυναίκες στερεότυπα θεωρούνται αδύναμες σωματικά. Ακόμα κι 'αν είμαστε δυνατές θα πρέπει να εμφανιζόμαστε αδύναμες γιατί αυτό μας κάνει πιο επιθυμητές. Θέλω να συντρίψω αυτές τις ιδέες. Μπορούμε να είμαστε ότι γουστάρουμε κι 'αν αυτό σημαίνει σωματική δύναμη και δράση θα πρέπει να είμαστε ικανές να το κάνουμε. Έχει μεγάλη σχέση με την αποφασιστικότητα.

Η ARA έχει καταναλώσει αρκετό χρόνο σε καιρούς απίστευτης κρίσης, για συζητήσεις περί κινήτρων για δράση ρωτώντας τους άνδρες: "Έχεις ξεκαθαρίσει γιατί πολεμάς;", "Γιατί χρησιμοποιείς αυτή την τακτική;", "Πως νοιώθεις όταν δεν υπερασπίζεις τις γυναίκες στην ομάδα αλλά δουλεύεις μαζί τους ισότιμα και τις βοηθάς να αποκτήσουν την δύναμη που οι άνδρες ήδη έχουν;".

Επειδή στις γυναίκες έχει καλλιεργηθεί η παθητικότητα π.χ. δεν έπαιζαν μικρές ξύλο και μπουιές όπως οι άνδρες, το ζήτημα είναι πως να αντιμετωπίσουμε την κατάσταση ξεκινώντας από ισότιμη βάση. Πιστεύω το όλο ζήτημα είναι πως να επεκτείνουμε την όλη προοπτική. Η σωματική μάχη δεν είναι ανάγκη να είναι "macho", μπορεί να είναι δράση που δημιουργεί αποφασιστικότητα.

ΠΕΡΙ "ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΥ"

Πάει καιρός που στις προηγμένες καπιταλιστικές χώρες, δεν μπαίνει πια το ζήτημα της ομοιογενούς κοινωνικής δομής. Η κάθε διαφορετικότητα, απονευρωμένη και ενσωματωμένη στην υπάρχουσα κατάσταση ισχύει μόνο σαν ένας άλλος δρόμος αποδοχής και συνέχισης αυτής της πραγματικότητας.

Εκδοτικές, ελευθεριακές, μουσικές ή γενικά καλλιτεχνικές ομάδες, συσπειρώσεις ανθρώπων με κάποιες γενικά κοινωνικές ευαισθησίες, καταλήψεις κλπ. μπορούν να ζουν μέσα σ' αυτή την πλουραλιστική δημοκρατία και αυτό άλλωστε επιδιώκει και η ίδια. Η "αρμονική" συνύπαρξη κάθε τι διαφορετικού είναι ένα από τα μέρη του προγράμματος για την κοινωνική αναδιάρθρωση.

"Αρμονική" συνύπαρξη όμως σημαίνει ότι το κάθε "διαφορετικό" όχι μόνο να έχει κάποια όρια διαφοροποίησης, αλλά, αυτά τα όρια να τα θέτει η ίδια η κυρίαρχη τάξη. Ετσι, όλοι εμείς οι "διαφορετικοί" και "περίεργοι" θα μπορούσαμε κάλλιστα να ζούμε ανενόχλητοι αν τηρούσαμε τις παραπάνω συμφωνίες, δεν μπερδεύομαστε στα πόδια των αφεντικών και τ' αφήναμε να κάνουν τη δουλειά τους ανενόχλητα. Μ' αυτή τη στάση εξ' άλλου, τους δίνουμε και τη δυνατότητα να αποκτήσουν ακόμα πιο "δημοκρατικό" πρόσωπο, αφού μπορούν να χρησιμοποιήσουν ένα καινούριο και ζωντανό παράδειγμα ενός άλλου τρόπου προσαρμογής πιο ανώδυνου για τους απαιτητικούς.

Εμείς από τη μεριά μας, δεν είμαστε απλά κάποιοι "περίεργοι". Δεν είμαστε κάποιοι "ευαισθητοποιημένοι πολίτες" και προπάντων εναλλακτικοί μεταρρυθμιστές της υπάρχουσας κατάστασης, δεν επιδιώκουμε τη δημιουργία γκέττο, μιας και αυτό σημαίνει περιθωριοποίηση. Όταν κάποιος κάνει αυτή την επιλογή, αυτομάτως διαχωρίζει τη θέση του, μπαίνει στο αντίπαλο στρατόπεδο που θέλει να μπερδεύεται στα πόδια της αστικής τάξης και να παρεμβαίνει ανατρεπτικά στα σχέδια της.

Σε καμμία δύσκολη θέση, βέβαια δεν βρίσκεται ένας εναλλακτικός, "ευαίσθητος" άνθρωπος, που επιδιώκει τη διαιώνιση αυτής της πραγματικότητας μέσα από άλλες διαδρομές και που στην πραγματικότητα, την μεταρρυθμίζει και την εκσυγχρονίζει, όσο κι αν θέλει να πιστεύει ο ίδιος ότι είναι πρωτοποριακός. Ετσι, όταν προσπαθούμε για παράδειγμα να διασκεδάσουμε μέσα από ένα διαφορετικό δρόμο, χρησιμοποιώντας τα κλισιαρισμένα μέσα που πάντα μας προσφέρουν και δεν μπαίνουμε στον κόπο να δημιουργήσουμε δικούς μας τρόπους και μέσα διασκέδασης, ψυχαγωγίας, δίνουμε στους ειδικούς της διασκέδασης έναν ακόμα εναλλακτικό δρόμο για να συνεχίσουν, ένα ακόμα όπλο για να το χρησιμοποιούν εναντίον μας. Το ίδιο ισχύει και για κοινωνικές, πολιτικές προσπάθειες που επικαλούνται θεσμούς και καταστάσεις αυτής της κοινωνίας, με σκοπό τη βελτίωσή της πάνω στις ίδιες βάσεις, και την εξασφάλιση μιας πιο ανώδυνης επιβίωσης μέσα σε μια ολοκληρωτικά εχθρική πραγματικότητα.

Αυτή η αντιδραστική στάση δεν είναι απαραίτητο κάποιος να την κρατά συνειδητά, μιας

και η αφέλεια σαν αποτέλεσμα της άγνοιας είναι το ίδιο επικίνδυνη.

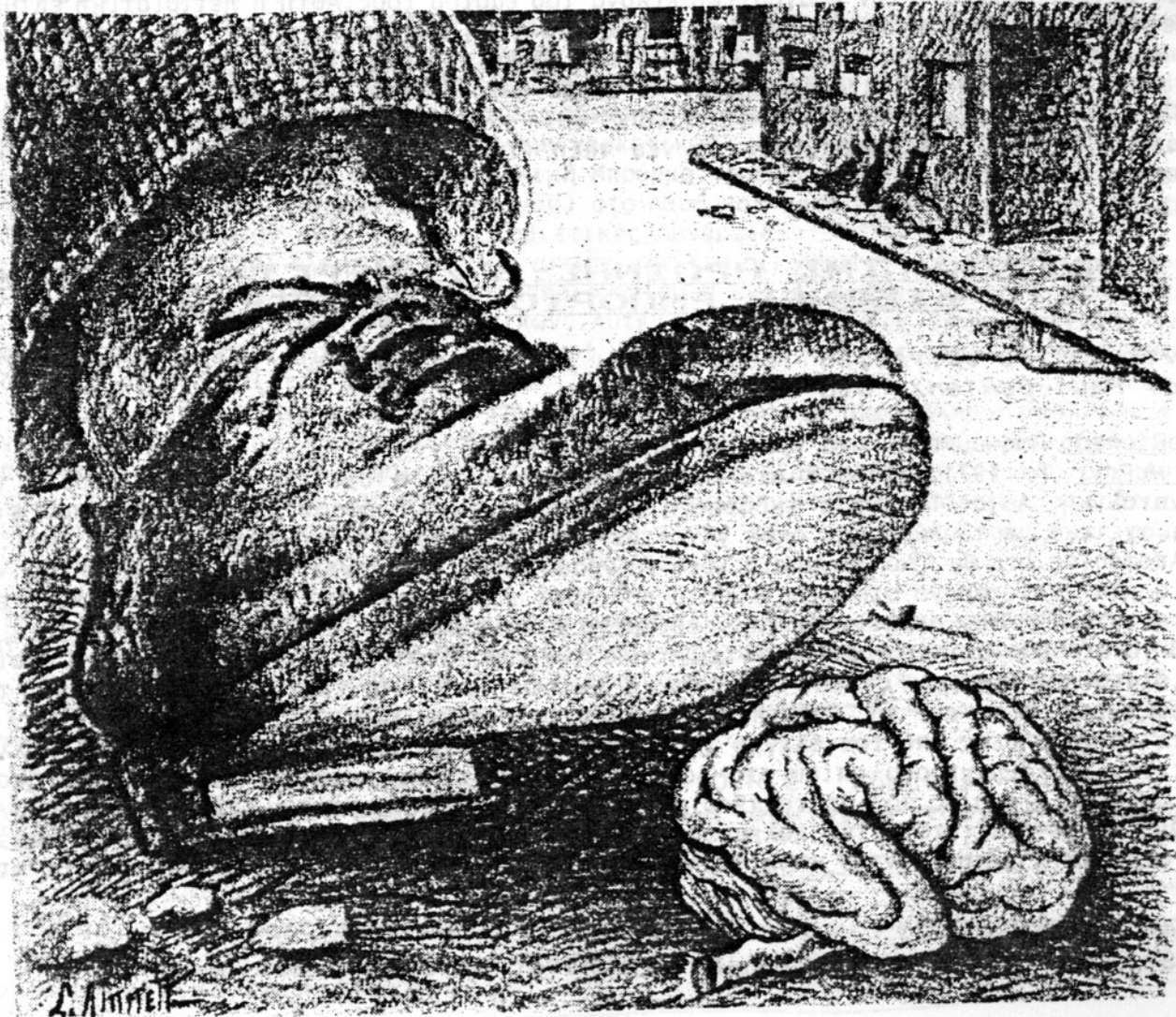
Σε κάθε περίπτωση πάντως, παρουσιάζεται η ανάγκη της ανίχνευσης και στη συνέχεια της ανάλυσης καταστάσεων, της σφαιρικής σύνδεσης μεταξύ τους με σκοπό την αναζήτηση μιας όλο και πιο ολοκληρωμένης θεώρησης. Μόνο έτσι έχει νόημα και η παρέμβαση, μιας και μόνος του ο ακτιβισμός όσο εύκολα και τυχαία μπορεί να επιτύχει (μονάχα σε περιορισμένες καταστάσεις, άμεσα βιωμένες), άλλο τόσο εύκολα και "τυχαία" μπορεί να αποβεί καταστροφικός.

Όλοι οι εφησυχασμένοι στη λεγόμενη "απολιτική" στάση που θέλουν να φαίνονται ως αγανακτισμένοι ακτιβιστές ή ως "ελευθεριακοί" ευαίσθητοι, κάποτε θα πρέπει ν' αρχίσουν μια αυτοκριτική και στην ανάγκη να δεχτούν μια κριτική από τα έξω, όσο τουλάχιστο συνεχίζουν να δρουν μέσα σε κοινωνικά-πολιτικά ενεργούς χώρους. Μέσα από τον ίδιο δρόμο εξ' άλλου, μπορούμε ν' αποφύγουμε την καθήλωση μας στο ξεκρέμαστο μερικό, αγνοώντας ότι αυτό όχι μόνο είναι μέρος μιας ολότητας αλλά και ότι ριζικά την επηρεάζει, ώστε το όλο να μην μπορεί να σταθεί χωρίς το μέρος.

Η προσπάθειά μας να κατακτήσουμε αυτό το δρόμο, μπορεί να μας βγάλει απ' το φαύλο κύκλο όπου πολεμάμε για μια πραγματικότητα που μας θίγει άμεσα, αγνοώντας ή και στηρίζοντας κάποιες φορές, μια άλλη που δεν μας βαραίνει προσωπικά. Για παράδειγμα μπορεί κάποιος λευκός άντρας και προλετάριος που έχει σημαντική συμμετοχή στην ταξική πάλη να είναι αριστερός-ρατσιστής ή αριστερός-σεξιστής ή και τα δύο.

Τα παραπάνω ζητήματα μας αφορούν όλους όσους θέλουμε να δούμε πιο πέρα από τη μύτη μας, παύοντας συγχρόνως να παραμυθιαζόμαστε είτε πίσω από επαναστατικές ταμπέλες, είτε πίσω από καταστάσεις που φτιάχνουμε και επαναπαυόμαστε. Ετσι κι αλλιώς το να υπάρχουμε ο ένας πλάι στον άλλο, έχει νόημα όταν υπάρχει αμοιβαία ώθηση προς τη γνώση και την κατάκτηση όπλων που μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε ώστε να δημιουργήσουμε ισχυρές ατομικότητες που είναι αναγκαίες για τη συγκρότηση κάθε ισχυρής συλλογικότητας.

HOMO UNIVERSALIS

ΝΕΕΣ ΘΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΕΤΑ ΤΟ ΜΑΑΣΤΡΙΧΤ

Στη νέα πραγματικότητα που διαμορφώνει το Μάαστριχτ ο καθένας θα κληθεί να πάρει μία θέση (στο βαθμό που επιτρέπουν οι αντικειμενικές συνθήκες).

Πολλοί θα κοιτάξουν την προσωπική διάσωση με την προσπάθεια εξασφάλισης μίας καλής θέσης στην αγορά εργασίας. Στο παζάρι αυτό θα εξαργυρωθούν επιταγές που αποκτήθηκαν στους κοινωνικούς χώρους:

Φοιτητές θα γίνουν υπάλληλοι.

Κοινωνικοί αγωνιστές θα πολιτευτούν.

Πλουσιόπαιδα θα αναλάβουν την επιχείρηση του μπαμπά.

Ευφάνταστοι θα γίνουν διαφημιστές.

Εύγλωτοι θα γίνουν Δημοσιογράφοι.

Καλλιτέχνες θα γίνουν Rock stars.

Χασικλίδες θα γίνουν έμποροι.

Πλατειακοί θα ανοίξουν μαγαζιά.

Καταστασιακοί θα παίξουν μπάτσι σε σήριαλ του ANT1.

Κάποιοι απλώς θα μείνουν νταβάδες σε μαγαζιά και κομπάρσοι σε ταινίες.

ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΗ ΠΑΛΗ

Οι απεργοί της ΕΑΣ δείχνουν το δρόμο. Καταφέρνουν να ξεπεράσουν τη λογική του ανταγωνισμού και της ατομικής ευτυχίας που επιδιώκεται με την εξολόθρευση των γύρω. Επιτίθενται μάλιστα άμεσα σε όσους το κάνουν αυτό ξεγυμνώνοντάς τους στην κυριολεξία...

Αυτό ήταν που έδωσε στο κίνημα μία καλλιτεχνική μορφή, μία ανώτερη αισθητική παρέμβαση, με την παραγωγή αυθεντικών έργων τέχνης: Οι ξεγυμνωμένοι προδότες παίρνοντας αυτό που τους αξίζει δείχνουν την πραγματική εικόνα του εαυτού τους. Αυτή η λεττριστική επίθεση προξενεί σκάνδαλο στον κόσμο του θεάματος. Η ουσιαστική της αποδοχή από τους προλετάρους θα προκαλέσει ανεπανόρθωτα ρήγματα στην αστική ηθική που δέχεται το ξεγύμνωμα μόνο στις διαφημίσεις και στον κινηματογράφο όταν λυσσασμένα το αρνείται στη ζωή.

Προσδοκούμε την συνέχιση της άμεσης και ουσιαστικής συλλογικής επίθεσης των προλετάρων σε όσους προσωποποιούν τη νέα τάξη (Υπουργούς, μπάτσους, δημοσιογράφους και φασίστες).

"Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΗΡΩΙΝΗΣ: Η ΣΥΝΕΡΓΙΑ ΤΗΣ CIA ΣΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΕΜΠΟΡΙΟ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ"

(Συνέντευξη του συγγραφέα του βιβλίου με τον παραπάνω τίτλο Alfred McCoy από τον Paul DeRienzo στο Shandow#20)

Paul DeRienzo: Πως συνέβη να γράψετε αυτό το βιβλίο;

Alfred McCoy: Το 1971, σπούδαζα στο Πανεπιστήμιο του Yale σχετικά με την Ιστορία της Νοτιοανατολικής Ασίας. Τότε μία εκδόττης, η Elisabeth Jakob, διάβασε μερικά άρθρα που είχα εκδώσει σχετικά με το Λάος και όπου γίνονταν μερικές αναφορές στο εμπόριο οπίου εκεί.

Αποφάσισε ότι θα ήταν θαυμάσια ιδέα να γράψω ένα βιβλίο σχετικά με το δίκτυο ηρωίνης το οποίο ήταν εκτεταμένο στα στρατεύματα που τότε πολεμούσαν στο Νότιο Βιετνάμ. Αργότερα μάθαμε ότι το 1/3 των στρατιωτών ήταν εθισμένο στην ηρωίνη.

Πήγα στο Παρίσι και πήρα συνέντευξη από τον τότε στρατηγό Maurice Bellet, ο οποίος σχημάτισε την αντίστοιχη Γαλλική CIA, η οποία οργάνωση είχε την επωνυμία SDECE³. Σ' αυτή την συνέντευξη μου είπε ότι οι Γαλλικές μυστικές υπηρεσίες είχαν χρηματοδοτηθεί όλες οι μυστικές επιχειρήσεις από τον έλεγχο του εμπορίου της ηρωίνης στην Ινδονησία. (Οι Γάλλοι προστάτευαν το λαθρεμπόριο οπίου στο Λάος και το Β. Βιετνάμ κατά την διάρκεια του αποικιακού πολέμου, ο οποίος άρχισε το 1946 και τελείωσε με ανατροπή των Γάλλων το 1954).

Οι Γάλλοι αλεξιπτωτιστές πολεμούσαν με τις φυλές των λόφων, μάζευαν το όπιο και με Γαλικά αεροπλάνα μεταφέρονταν στην Σαγκόν. Εκεί η Σινο-βιετναμέζικη μαφία, η οποία ήταν

³Service de Documentation Exteriure et du Contre-Espionage

όργανο των Γαλλικών μυστικών υπηρεσιών, εξήγαγαν το όπιο. Όλοι οι τραπεζικοί λογαριασμοί και το μίσθωμα των κερδών ελέγχονταν από τις Γαλλικές στρατιωτικές μυστικές υπηρεσίες. Τελείωσε την συνέντευξη λέγοντάς μου ότι η C.I.A. είχε αναλάβει τα Γαλλικά περιουσιακά στοιχεία και συνέχισε την ίδια πολιτική.

PD: Ποιός ήταν ο ρόλος της C.I.A. στο λαθρεμπόριο ηρωίνης στην Νοτιο-Ανατολική Ασία;
AM: Κατά την διάρκεια του ψυχρού πολέμου η πολιτική της C.I.A. ήταν αυτό που ονομάζω "ριζικός ρεαλισμός". Η αποστολή της ήταν να σταματήσει τον κομμουνισμό και στην επιδίωξη αυτής της αποστολής θα μπορούσαν να συμαχίσουν με τον οποιονδήποτε και να κάνουν το στιδήποτε για να πολεμήσουν τον κομμουνισμό.

Μέχρι το 1920, η "Κοινωνία των Εθνών"⁴ και οι Ε.Π.Α. προμηθεύονταν παράγωγα κοκαΐνης και οπίου από την νόμιμη αγορά. Αυτά τα παράγωγα είχαν επισημανθεί σαν παγκόσμια πελώρια προϊόντα με πολύ πλούσιες ζώνες και μεγάλες αγορές. Μεγάλη ήταν ήδη η ζήτηση και στον τρίτο κόσμο, όπως και στον πρώτο.

Η ιστορική ζώνη του οπίου εκτείνεται σε μήκος 5.000 μιλίων Ασιατικής γης, από την Τουρκία, μέχρι το Λάος κατά μήκος των νοτίων συνόρων της (πρώην) Σ. Ένωσης και της Κίνας. Γι' αυτό συνέβη, μία από τις κύριες πολεμικές ζώνες κατά την διάρκεια του ψυχρού πολέμου, να έχουν "καβαλίσει" την Ασιατική ζώνη οπίου.

Κατά την διάρκεια του ψυχρού πολέμου η C.I.A. υποστήριξε τις σημαντικότερες μυστικές αντάρτικες επιχειρήσεις κατά μήκος των Κινεζικο-Σοβιετικών συνόρων. Η C.I.A. στρατολόγησε συμμάχους, αυτούς που τώρα λέμε "Λόρδους των ναρκωτικών", για τις επιχειρήσεις ενάντια στους κομμουνιστές της Κίνας στην βορειοανατολική Μπούρμα το 1950, μετά από το 1965 έως το 1975 (κατά την διάρκεια του πόλεμου στο Βιετνάμ) στο Λάος και κατά την διάρκεια της δεκαετίας του 1980 στο Αφγανιστάν ενάντια στις Σοβιετικές δυνάμεις.

Ισχυροί πολιτικοί ελέγχουν τις κοινωνίες και τις οικονομίες, σ' αυτές τις ορεινές περιοχές. Εξουσία τους δίνει βασικά το εμπόριο οπίου. Η C.I.A. επέκτεινε τις σχέσεις της με αυτό το κάλυμα των "Λόρδων των ναρκωτικών". Αυτές τις σχέσεις τις χρησιμοποίησαν για να διευρύνουν το εμπόριο ναρκωτικών από μικρό και τοπικό, στην μεγαλύτερη πηγή για τις παγκόσμιες αγορές και τις Ε.Π.Α.

Όσο διάστημα είχαν σχέσεις με την C.I.A. ήταν απόλυτα απρόσβλητοι από κάθε είδους έρευνα. Αν ασχολήσαι με παράνομες δραστηριότητες όπως η διακίνηση ναρκωτικών, η μόνη προϋπόθεση για να πετύχεις είναι η απαλαγή, κάτι που το εξασφάλιζε η C.I.A. Όλο αυτό το διάστημα η αστυνομία και αργότερα η D.E.A.⁵ έμεναν μακριά από τους λόρδους των ναρκωτικών. Αν τελικά υπήρχαν κατηγορίες εναντίον του περιβάλλοντος των συμμάχων της, χρησιμοποιούσε την επιρροή της ώστε να αναιρεθούν.

PD: Πως η C.I.A. επηρεάζει την απαγόρευση των ναρκωτικών; Έχω μιλήσει με τον πρώην υπάλληλο της D.E.A. M. Levine ο οποίος ήταν θυμωμένος γιατί τον "έβγαλαν από μία υπόθεση στην οποία ήταν πολύ κοντά σε έναν μεγάλο διακινητή, ο οποίος συνέβη να ήταν μέλος της C.I.A.

⁴ Είναι ένας οργανισμός, πρόγονος του Ο.Η.Ε. Ιδρύθηκε το 1919 και διαλύθηκε το 1946 με βασική αιτία την μη απότρεψη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου.

⁵ Drug Enforcement Administration. Ειδικό τμήμα για την καταπολέμηση (;) των ναρκωτικών του Αμερικάνικου υπουργείου εξωτερικών, που δεν περιορίζεται στην Αμερικάνικη επικράτεια.

AM: Ο M. Levine το 1971 βρισκόταν στην Ταϊλάνδη σαν πράκτορας της D.E.A. Τον ίδιο καιρό διεξήγαγε την έρευνα για την πρώτη έκδοση του βιβλίου μου. Ήθελε να ανέβει την χώρα μέχρι την πόλη Chiangmai, που ήταν η πρωτεύουσα της ηρωίνης στην νοτιοανατολική Ασία, κέντρο προώθησης και επεξεργασίας της επιχείρησης. Εκεί θα έκανε μερικές σημαντικές συλλήψεις. Όμως μετά από απαγορευτικές οδηγίες που ήλθαν μέσω της Αμερικάνικης πρεσβείας στην Μπανγκόκ στους ανώτερους του, απαλλάχθηκε από την υπόθεση.

Αυτό δεν είναι ένα απλό συμβάν. Γι' αυτό πρέπει να δούμε την σχέση μεταξύ C.I.A. και D.E.A., κάτι που πλέον αποτελεί θεσμό.

Η Federal Bureau of Narcotics [FBN] ιδρύθηκε το 1930 και ήταν το όργανο της απαγόρευσης των ναρκωτικών, η μόνη Αμερικάνικη υπηρεσία που είχε μυστική δράση και πράκτορες που δούλευαν καλυμμένοι πριν τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο.

Κατά την διάρκεια του πολέμου ιδρύθηκε το OSS⁶, του οποίου τους πράκτορες εκπέδευσαν υπάλληλοι της FNB στις μυστικές "τέχνες".

Αυτή οργανωμένη σχέση μεταξύ D.E.A. (η εξέλιξη της F.B.N) και C.I.A. συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Επικεφαλής της FBN ήταν, από το 1930 μέχρι το 1962 όπου συνταξιοδοτήθηκε, ο Harry Anslinger, ο οποίος ήταν στρατευμένος αντικομμουνιστής και ξόδεψε πολύ χρόνο σε επιχειρήσεις αντικατασκοπίας. Υπάρχει λοιπόν μία πολύ κοντινή σχέση των δύο υπηρεσιών. Έτσι κατά την διάρκεια του ψυχρού πολέμου, προείχε ο αντικομμουνισμός και όταν η C.I.A. άρχισε τις μυστικές επιχειρήσεις εναντίον των κομμουνιστών όλες οι άλλες υπηρεσίες τις υποστήριζαν. Αυτό σημαίνει ότι όταν η C.I.A. διεξήγαγε τις μυστικές της δραστηριότητες στις "ναρκοζώνες" η D.E.A. θα έμενε μακριά. Για παράδειγμα, κατά την διάρκεια τις δεκαετίας του 1950 η C.I.A. συμμάχησε με την εθνικιστική Κίνα στην βόρεια Μπούρμα. Αρχικά σκηνοθετώντας εισβολές της Κίνας και αργότερα στημένες παρακολουθήσεις κατά μήκος των συνόρων για μία οργανωμένη εισβολή των Κινέζων στην νοτιοανατολική Ασία. Όλη αυτή την περίοδο η D.E.A. δεν συλλέγε πληροφορίες για τα ναρκωτικά σε συμμόρφωση προς τις επιθυμίες της C.I.A.

Ας δούμε δύο ακόμα παραδείγματα: Από το 1979 μέχρι πρόσφατα η μεγαλύτερη επιχείρηση της C.I.A. παγκοσμίως ήταν να βοηθά τους Αφγανούς αντάρτες ενάντια στους Σοβιετικούς, μέσω της Πακιστανικής στρατιωτικής μυστικής υπηρεσίας.

Μέχρι το 1979 το Πακιστάν είχε ένα τοπικό αλλά μικρό εμπόριο οπιοίου, όμως δεν παρήγαγε ηρωίνη. Αργότερα γύρω στο 1981, σύμφωνα με τον Γενικό Εισαγγελέα των Ε.Π.Α. W.F. Smith, το Πακιστάν εξελίχθηκε σε παγκόσμια πρώτη παραγωγό χώρα ηρωίνης. Κατείχε επίσης μάλιστα το 60% της προμήθειας στις Ε.Π.Α. Για το ίδιο το Πακιστάν τα αποτελέσματα ήταν το ίδιο καταστροφικά. Το 1979 δεν υπήρχαν εθισμένοι στην ηρωίνη. Όμως το 1984 υπήρχαν 1.2 εκατομμύρια!

Μόλις το 1990 η Washington Post "αποκάλυψε" --ήταν ήδη γνωστό-- ότι ο Gulbuddin Hekmatyar και άλλοι αρχηγοί της Αφγανικής αντίστασης παρήγαγαν ηρωίνη. Αυτά ήταν γνωστά στον Λευκό Οίκο από το 1980 αλλά οι σχετικές εκθέσεις αγνοήθηκαν.

Ένα άλλο παράδειγμα είναι αυτό της "επιδημίας της κοκαΐνης" το 1981. Τότε η D.E.A. έστειλε στις Ονδούρες τον πράκτορα T. Zepeda ο οποίος το 1983 ανακάλυψε ότι ανώτεροι στρατιωτικοί λαδώνονταν για να αφήνουν αεροπλάνα να περνούν μέσω Ονδούρας για τις Ε.Π.Α. Μετά από αυτό, ο πράκτορας αποσύρθηκε και η αναφορά του θάφτηκε. Αν προχωρούσε, η D.E.A. θα έπρεπε να πάρει μέτρα εναντίον των συμμάχων της C.I.A. ενάντια στους Contras. Μπορούμε να πούμε ότι υπήρχε μία σύγκρουση μεταξύ ψυχρού πολέμου και του πολέμου ενάντια στα ναρκωτικά. Τελικά η κυβέρνηση προτίμησε τον ψυχρό πόλεμο.

Την δεκαετία του '80 υπήρχαν στο Πακιστάν 17 πράκτορες της D.E.A. οι οποίοι δεν έκαναν καμία σύλληψη ή κατάσχεση σε αντίθεση με πράκτορες άλλων χωρών, ειδικά Σκανδιναβών, - οι οποίοι διάλυσαν ένα σημαντικό συνδικάτο που είχε σχέσεις μάλιστα με τον πρόεδρο του Πακιστάν Zia ul-Haq.

⁶Office of Strategic Services. Είναι ο πρόδρομος της C.I.A.

⁷ Αρχηγός της ομάδας ανταρτών Hezbi i Islami

PD: Ποιος είναι ο ρόλος των τραπεζών στο εμπόριο ηρωίνης; Έχει σχέση το σκάνδαλο της τράπεζας B.C.C.I;

AM: Τρεις φορές αποκαλήφθηκαν μεταφορές χρημάτων της C.I.A. τα τελευταία 15 χρόνια. Η πρώτη ήταν τα τέλη της δεκαετίας του '70, όταν η I.R.S.³ έκανε έρευνες στην τράπεζα Castle Bank. Αυτή ιδρύθηκε από έναν πρώην πράκτορα της C.I.A. και δημιούργησε ένα δίκτυο στην Λατινική Αμερική όπου "έπλενε" χρήματα της υπηρεσίας. Ξαφνικά η έρευνα σταμάτησε και όπως ανέφερε η Wall Street Journal από έγκυρες πηγές, η C.I.A. μπλόκαρε την I.R.S.

Όταν κάποτε η Castle Bank κατέρρευσε, μία μικρή εμπορική τράπεζα, με έδρα την Αυστραλία και ενδιαφέροντα σε χώρες μεταξύ Αυστραλίας και Ν.Α. Ασίας, μετατράπηκε σε ένα παγκόσμιο δίκτυο τραπεζών. Η Nugan-Hung Bank απέκτησε τις βάσεις που είχε η Castle Bank. Παλλά μέλη της ήταν πρώην πρακτορες διάφορων υπηρεσιών στρατιωτικών ή μη. Αρκετά από αυτά τα ονόματα συνδέθηκαν με διάφορα σκάνδαλα, όπως το Ιράν και το Κόντρα γκέητ.

Η αστυνομία της Αυστραλίας ανακάλυψε ότι είναι αρκετά πιθανό να είχε σχέσεις με δίκτυο λαθρεμπορίου κοκαΐνης μεταξύ Κολομβίας και Ε.Π.Α. καθώς επίσης ότι συνεργάστηκαν με το οργανωμένο έγκλημα της Αυστραλίας τους οποίους βοήθησαν να βγάλουν συνάλαγμα ώστε να αγοράσουν ηρωίνη από την Ν.Α. Ασία για τις ανάγκες του τοπικού εμπορίου.

Ερχόμαστε στην B.C.C.I. Η Manchester Guardian αποκάλυψε ότι η C.I.A. πληρώνει τις επιχειρήσεις της στην Μ. Βρετανία μέσω της B.C.C.I. καθώς επίσης και τους Αφγανούς αντάρτες που είχαν έδρα το Πακιστάν. Έτσι προστάτευαν την τράπεζα από ελέγχους και έρευνες. Το κέρδος για τους Πακιστανούς ήταν ότι τα κέρδη από τις πωλήσεις ναρκωτικών ανά τον κόσμο μεταφέρονταν μέσω της B.C.C.I. στο Πακιστάν.

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΒΙΛΛΑ ΑΜΑΛΙΑΣ

Την Πέμπτη 15/10/1992 εκδικάστηκε στο τριμελές Εφετείο Αθηνών, η έφεση στην καταδικαστική απόφαση (δύο μηνες για διατάραξη οικιακής ειρήνης και 15000 χρηματικό πρόστιμο για ψυχική οδύνη του Δήμου Αθηναίων!). Στο Εφετείο αθώωθηκε η κατάληψη εφόσον δεν υπήρχαν στοιχεία που να συνηγορούν υπέρ του ΟΣΚ και του Δήμου.

Η απόφαση αυτή δείχνει την αδυναμία της υπάρχουσας δικαιοσύνης, για μια ακόμη φορά στην ιστορία των καταλήψεων στην Ελλάδα, να στηρίξει την καταχρηστική ιδιοκτησία, όταν απέναντι σ' αυτήν εναντιώνονται εκείνοι που πολεμούν τις σχέσεις του θεαματικού εμπορεύματος και της κερδοσκοπίας. Η κατάληψη της Αχαρνών 80 και Χέυδεν, δε σταμάτησε ούτε στιγμή να υπάρχει και να λειτουργεί, λύνοντας τις στεγαστικές, πολιτιστικές, πολιτισμικές ανάγκες των ανθρώπων που ζουν σ' αυτή και όσο υπάρχει θα λειτουργεί πάνω στην ίδια βάση, ενώ συγχρόνως θα αποτελεί ζωντανό παράδειγμα αυτοοργάνωσης και συλλογικής επίλυσης προβλημάτων ζωής.

ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΝΕΕΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ

Καταληψίες της Βίλλα Αμαλίας

³ Internal Revenue Services -- Οικονομική Εφορία.

Νέες θέσεις εργασίας μετά το Μάαστριχτ...

Νέες θέσεις εργασίας μετά το Μάαστριχτ...

Νέες θέσεις εργασίας μετά το Μάαστριχτ...

Νέες θέσεις εργασίας μετά το Μάαστριχτ...